

GLÆDEN FRA OVEN: NYTÅRSTANKER 2019

Kære medlemmer og støttemedlemmer!

I tiden fra advent hen over jul og nytår frem til helligtrekonger går vi igennem nogle af de største og mest afgørende begivenheder i den kristne fortælling: Forventningen om at Guds Søn skal fødes til verden, sådan som det blev forudsagt af profeterne i det gamle Israel og til sidst af Johannes Døber, selve fødslen i Bethlehem og så de vise mænds besøg hos den nyfødte. Vi hører om dette besøg Helligtrekongers søndag, og dermed åbenbares det for os, hvem Marias barn virkelig var og er. Helligtrekongerstiden kaldes rettelig Åbenbaringstiden.

Denne tid er altså en tid, hvor vi på en særlig måde kan besinde os på, hvad og navnlig *hvem* vi samles om i menigheden. Vi samles om Jesus af Nazareth. Han er en historisk person, der levede for længe siden langt herfra. Men han er også den Opstandne og Himmelfarne, der er den samme i går og i dag og til evig tid. Vi kan besinde os på den begyndelse, der peger frem mod hans død, opstandelse og himmelfart og frem mod tidernes ende, hvor alt skal genoprettes og fuldendes. Det er fra først til sidst et glædeligt budskab.

Jeg har i løbet af dagene op til jul prøvet at skrive nogle tanker ned. De handler om, hvor den sande glæde kommer fra, og om hvad denne glæde egentlig rummer. Jeg vil dele det skrevne op i to breve til valgmenigheden, det første som en nytårshilsen og det andet som et månedsbrev i februar. Det første handler mest om Gud. Det næste vil handle mere om Jesus.

Et glædeligt budskab, der kun rummer glæde og ikke meddeler andet end glæde og vel at mærke den største glæde, den glæde som ingen kan tage fra os, det budskab må komme til os fra oven, fra en anden verden, fra en anden virkelighed. Glæden og den hele og endegyldige sandhed og den grænseløse barmhjertighed må komme fra Gud selv. Det kan ikke lade sig gøre på anden måde. For selvom der er mange glæder i denne verden, så findes den fuldkomne glæde ikke her.

Men hvor findes Gud?

I Første Kongebog i Det Gamle Testamente hører vi om indvielsen af det første tempel i Jerusalem. Kong Salomo velsigner Israels forsamling og lovpriser Gud, og han beder en lang bøn til Gud. I denne bøn lyder det: "Israels Gud, lad nu dit løfte, som du gav din tjener, min far David, stå fast. Bor Gud da på jorden? Nej, himlen og himlens himmel kan ikke rumme dig; hvor meget mindre da dette hus, som jeg har bygget! Vend dig til din tjeners bøn og bønfoldelse, Herre min Gud, og hør det råb og den bøn, din tjener beder for dit ansigt i dag. Lad dine øjne være åbne for dette hus nat og dag, det sted, om hvilket du har sagt, at dér skal dit navn være, og hør den bøn, din tjener beder vendt mod dette sted. Hør din tjeners og dit folk Israels bønfoldelse, når de beder vendt mod dette sted, hør den i himlen, hvor du bor, hør og tilgiv!" (1 Kong 8:26-30).

Gud bor ikke på jorden, men han har dog sagt og lovet at hans "navn" skal være i templets hus. Det må vi forstå sådan, at templet er det sted, hvor mennesker kan henvende sig til Gud, og det fremgår af den fortsatte bøn, at Gud også kan virke på jorden.

Gud bor heller ikke i himlen – eller ikke *kun* i himlen - sådan at forstå, at han skulle kunne begrænses af himlen, ja, selv ikke "himlens himmel" kan rumme Gud. Gud er med andre ord større end alt, større end det største. Man kan også sige: Gud er ingen steder, for han kan ikke rummes på noget sted og være bundet til noget sted. Men samtidig er Gud alle steder, for der er ikke noget sted, hvor han ikke kan være til stede og virke. Der er intet, han ikke kan vide. Der er ingen og intet, han ikke kan se. Der er ingen, han ikke kan meddele sig til.

Det er samtidig vigtigt at sige, at selvom Gud kan være alle steder og er alle steder, så er himlen dog Guds privilegerede sted. Himlen er det sted, hvor Guds vilje kan ske uhindret og helt og fuldt. I Efeserbrevet hedder det om Kristus: "Han, som er steget ned, er den samme, som også er steget op højt over alle himle for at fylde alt" (Ef 4:10).

Dermed bliver det jo sagt, at Sønnen er steget op til Faderen, at Jesus er hos Gud. Han er på Guds privilegerede sted. Derfra udgår han.

Når vi siger, at Gud er i himlen, mener vi naturligvis ikke den astronomiske himmel (hvis man kan tale om en sådan) og heller ikke en eller anden øverste himmel. Nej, Guds himmel er netop "højt over alle himle." Det er en virkelighed, der ikke kan beskrives dækkende med nogen af de begreber, som vi ellers anvender. Det er ikke tidens virkelighed, men evighedens virkelighed. Guds eget liv er et andet liv end vores liv. Det er evigt liv.

Gud må meddele alt, hvad han vil meddele - sandheden, barmhjertigheden, glæden - fra en helt anden virkelighed, og derfor er det, han meddeler, det helt anderledes. Det er det, vi mener, når vi med Bibelen taler om himlen og om det, der er ovenfra. Jesus siger: ”I er nedenfra, jeg er ovenfra: I er af denne verden, jeg er ikke af denne verden” (Joh 8:23).

Jesus er den endegyldige åbenbaring og meddelelse fra Gud. Han er selve glæden, og han vil ikke andet end give os del i det, der er hans. Han vil give os glæden. Han siger: ”Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen” (Joh 15:11).

Derfor kan han ikke være andet end ”ovenfra.” Sådan må det være med den fuldkomne glæde. Den må gives os ovenfra, af ham, der selv er ovenfra.

Ordet ”ovenfra” er naturligvis i sig selv et tegn for det, der ikke kan tales bogstaveligt om, men vel at mærke det bedste tegn, det tegn, der bedst peger hen på en helt anden virkelighed end den jordiske virkelighed.

Hvis vi ikke holder fast ved, at der er en jordisk virkelighed og en helt anderledes himmelsk virkelighed, at der er det, der er nedenfra, og det, der er ovenfra, så giver den bibelske fortælling og den kristne forkyndelse ingen mening. Og hvis vi ikke forstår det budskab, der gives os, som et budskab ovenfra, et budskab, der bryder ind i denne verden et andet sted fra, så kommer vi til at tage helt fejl af, hvad der foregår, og hvad der fortælles os.

Jeg ønsker alle i valgmenigheden og alle, der modtager vore nyhedsbreve, alt godt i året og tiden, der kommer. Mit ønske gælder jer alle sammen hver især, og det gælder de familier og fællesskaber, som I hører til og har hjemme i. Det gælder vores menighed i dens forkyndelse og hele virksomhed, og det gælder den verden, vi lever i. Der er store problemer, som må give anledning til alvorlig bekymring, Men vi skal huske, at Gud er den levende og altid skabende Gud, der til enhver tid ikke bare er med os, men også forud for os.

Jeres præst
Jan Ulrik Dyrkjøb